

Zalán Tibor

Dünyögés, félhangokra

Színek meleg esője többé
nem záporoz mert fölöttem több ég
is bezárult és köddé foszlott
végül ami szilárd volt és fontos

*

Évek óta nem látta és most
szemben ül vele homlokán kék folt
Ütés lehet vagy tinta-árnyék
kinek kéne felelni sorsáért

jelentkező nincs Emberkövek
az úton senki senki És követ

*

Lehetne oka törekvése
hogyan nevét zajló hullámba vésse
Isten is kinőtt cipőket talpal
s poklokba kémlel sóvárgó arccal

*

Fekszik csöndbe beleterítve
fölötte ül és nem segít mégse
nem tud nem akar Mindegy is ha
hagyja elmenni s nem várja vissza

*

Félálomban Tizenhetesen
Isten csőre tölt az égi lesen

*

Mintha tennéd s hiszed hogy szabad
hirdetőoszlopok árnyéka vagy
Asztalodnál táncosnők ülnek
üresség támaszkodik ölüknek

*

*Könyörgését nem hallgatta meg
Úristent játszik furcsa és beteg*

*

*Mikor Soká uram Sokára
addig is úgy hordom mintha fájna
elhagyom Tegyek meg helyettem
barátaim hét napja nem ettem*

*beköpnék legyenek és a férgek
nyitott szememen át fénybe érnek*

*

*Érzi megint nyomában vannak
befelé néz és semerre hallgat
hajtsd le szépen fajodat fölfal
úgy hagy élni hogy magától eltol*

*

*A bűn az persze nem lesz ott van
csontjaidban elpusztíthatatlan
s irgalmatlan mint ölésre vágy
bársony-penészből fuldoklik hazád*

*(nincs kétséged nyomokban vannak
befelé pusztulsz kifelé hallgatsz)*

*

*Emitt fű nő nekik csak dudva
sandán vallanak rá a korukra
úszósapkán címert cseréltek
a vér még gőzölög s nem ők félnek*

*

*Szerelemből kéne verseket
írni de akinek már egyre megy
női öl guillotine-suhanás
zsíros férgek közt keressen lakást*

*

*Fényt zabál és sötétséget hány
feldobja mosoly leesik magány*

*

*Elefánt sétál a számító
gép előtt Füle kék ormánya hó*

*Bömböl s a képernyőn megjelen
emberi formák csődjeként a rend*

*

*Drótkötelek nőnek csörögnek
ütődik a lélek földnek rögnék
nap süt de még körbejár a fagy
életed képe ez Kint is magad*

*vagy hiába foglalnak körbe
mások Halj meg és ne nézz tükörbe*